

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-60/14)

(2014/C 93/34)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i I. Zervas)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 2, 3 i 4 decyzji ⁽¹⁾ Komisji z dnia 24 maja 2011 r., gdyż nie podjęła w wyznaczonym terminie wszelkich środków koniecznych do odzyskania od kasyn w Salonikach, Mont Parnes i na Korfu bezprawnie przyznanej pomocy państwa oraz z tego względu, że w każdym razie nie poinformowała w wystarczający sposób Komisji o dokładnej kwocie (kwocie głównej i odsetkach) podlegającej odzyskaniu od wszystkich beneficjentów bezprawnie przyznanej pomocy państwa ani o innych środkach, które podjęła na podstawie art. 4 decyzji;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Republika Grecka była zobowiązana odzyskać bezprawnie przyznaną pomoc państwa do dnia 25 września 2011 r.
- 2) Republika Grecka była zobowiązana powiadomić Komisję do dnia 25 lipca 2011 r. o środkach, które podejmie w celu odzyskania bezprawnie przyznanej pomocy państwa oraz o dokładnej kwocie podlegającej odzyskaniu.
- 3) Republika Grecka nie zastosowała się do żadnego z zobowiązań w wyznaczonych terminach.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 16/10 udzielonej przez Grecję na rzecz niektórych kasyn w Grecji (Dz.U. L 285, s. 25-45).

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2014 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-73/14)

(2014/C 93/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Westerhof Löfflerová, E. Finnegan, R. Liudvinaviciute-Cordeiro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2013 r. w przedmiocie „Pisemnego oświadczenia Komisji Europejskiej w imieniu Unii Europejskiej” złożonego przed Międzynarodowym Trybunałem Prawa Morza w sprawie 21 ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W drodze niniejszej skargi Rada zwraca się do Trybunału z szacunkiem o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2013 r. w przedmiocie „Pisemnego oświadczenia Komisji Europejskiej w imieniu Unii Europejskiej” złożonego przed Międzynarodowym Trybunałem Prawa Morza w sprawie 21 (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 2) Zdaniem Rady zaskarżona decyzja, która została przedstawiona bez zgody Rady i wbrew jej woli, jest niezgodna z prawem ze względu na to, że narusza zapisane w Traktatach podstawowe zasady prawa Unii.
- 3) Swe żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji Rada opiera na dwóch zarzutach.
- 4) Po pierwsze, przyjmując zaskarżoną decyzję, Komisja naruszyła zapisaną w art. 13 ust. 2 TUE zasadę podziału kompetencji i, co za tym idzie, zasadę równowagi instytucjonalnej (zarzut pierwszy). W pierwszej części tego zarzutu Rada podnosi, że Międzynarodowy Trybunał Prawa Morza jest ustanowionym Konwencją ONZ o prawie morza organem, który przyjmuje akty wywierające skutki prawne i, co za tym idzie, stanowisko zajęte w imieniu Unii przed Międzynarodowym Trybunałem Prawa Morza winna była zostać sporządzona przez Radę zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE. W drugiej części zarzutu pierwszego Rada twierdzi, że w każdym razie Komisja naruszyła art. 16 ust. 1 TUE uzurpując sobie funkcje określania polityki, które, zgodnie z tym postanowieniem traktatowym, należą do wyłącznej kompetencji Rady.
- 5) Po drugie, podejmując działania prowadzące do przyjęcia zaskarżonej decyzji, Komisja naruszyła zapisaną w art. 13 ust. 2 TUE lojalnej współpracy (zarzut drugi).

⁽¹⁾ Rada nie domaga się w chwili obecnej stwierdzenia nieważności złożonego przez Komisję przed tym Trybunałem oświadczenia.